

Sygn. akt III Ca 956/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik (spr.)

Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

SO Anna Hajda

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko R. J. i B. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 31 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 1979/12

- 1. zmienia zaskarżony wyrok o tyle, że wymienione w punkcie 1 i 3 kwoty zasądza solidarnie od pozwanego R. J. i pozwanej B. J.;**
- 2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2450 zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Anna Hajda SSO Tomasz Pawlik SSO Magdalena Balion - Hajduk

Sygn. akt III Ca 956/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego R. J. na rzecz powódki kwotę 25 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 maja 2012 r. oraz odsetki ustawowe od łącznej kwoty 9 000 zł. Jednocześnie oddalił powództwo, zarówno co do dalej idących żądań pozwu, w którym domagano się kwoty 34 000 zł, jak i co do pozwanej B. J.. Sąd Rejonowy zasądził też od pozwanego na rzecz powódki 2 089,72 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

U podstaw tego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne.

Pozwany zawarł w dniu 5.10.2004 r. umowę kredytu z (...) Bankiem S.A. we W. na zakup samochodu na kwotę 60 123, 06 zł denominowaną we frankach szwajcarskich. Kredytodawca zmienił następnie nazwę na (...) Bank S.A. we W.. Opisany kredyt nie został w całości spłacony przez pozwanego, a powstała w wyniku tego wierzytelność na łączną kwotę 42 196,18 zł bank przeniósł w drodze umowy sprzedaży wierzytelności z 31.03.2009 r. na rzecz powódki.

Następnie, 14 lutego 2011 r., powódka zawarła z obojgiem pozwanych ugodę, w której pozwani zobowiązali się spłacić opisany dług, którego rozmiar określono na 47 000 zł w ratach równych po 1000 zł, płatnych do dnia 28 każdego miesiąca. W ugodzie postanowiono, że należność zostanie postawiona w stan natychmiastowej wykonalności w wypadku uchybienia terminu którejkolwiek z rat. Pozwani opóźnili się z zapłatą 14-tej raty, a powódka wezwała ich do zapłaty całej pozostałej należności wraz z odsetkami. Po wytoczeniu powództwa, co miało miejsce 7.05.2012, pozwani dokonywali dalszych spłat w okresie od czerwca 2013 do listopada 2013 r. w łącznej kwocie 9000 zł. Sąd Rejonowy ustalił także, że umowa z dnia 5.10.2004 r. została oznaczona jako (...) a w umowie z 14.02.2011 r. opisano wierzytelność jako wynikającą z umowy (...).

Na bazie powyższych ustaleń Sąd instancji ocenił, że wobec uznania przez pozwanego roszczenia na rozprawie w dniu 27 września 2013 r. powództwo podlega wobec niego uwzględnieniu z zaliczeniem dokonanych wpłat po wytoczeniu powództwa. Uwzględnieniu podlega również żądanie zasądzenia odsetek, a to na podstawie art.481 § 1 i 2 k.c. Nie znalazł natomiast Sąd Rejonowy podstaw do uwzględnienia powództwa w zakresie w jakim dług został już spłacony i oddalił w tym zakresie żądania pozwu, gdyż powódka ich nie ograniczyła. Odnośnie pozwanej B. J. Sąd Rejonowy stwierdził, że nie przystąpiła ona skutecznie do długu wynikającego z umowy (...). W ocenie Sądu I instancji powódka nie wykazała że umowa (...) jest tożsama z umową (...), a tym samym nie wykazała w ogóle istnienia wierzytelności objętej umową z 14 lutego 2011 r.. Umowę tę zakwalifikował jako umowę nienazwaną (art.353¹ k.c.).Jednocześnie Sąd I instancji uznał za bezzasadne zarzuty podnoszone przez pozwaną w toku postępowania. Przede wszystkim stwierdził, że umowa z 14 lutego 2011 r. nie zawierała postanowień niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ k.c., gdyż stanowiła ona w istocie ulgę dla obojga pozwanych. Wyjaśnił też, że pozwani nie mogą powoływać się na nowe porozumienia z wierzycielem zawarte w toku procesu, gdyż powódka propozycji pozwanych w tym zakresie nie zaakceptowała.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł przy zastosowaniu art.100 k.p.c., obciążając nimi pozwanego.

Od opisanego wyroku, w części oddalającej powództwo wobec pozwanej B. J. oraz co do rozstrzygnięcia o kosztach, apelację wniosła powódka. Skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie kwot opisanych w pkt 1 wyroku solidarnie także od pozwanej oraz obciążenia solidarnie pozwanej kosztami postępowania przez sądem pierwszej instancji stosownie do treści pkt 3 wyroku. Apelująca żądała też zasądzenia solidarnie od pozwanych na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

W apelacji zarzucono Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ocenie, że B. J. nie stała się dłużniczką powódki na skutek zawarcia umowy w dniu 14 lutego 2011 r..Podniesiono też zarzut naruszenia art.230 k.p.c. poprzez zaniechanie uznania za przyznane przez pozwaną, że wiedziała do jakiego długu przystępuje oraz jaka jest jego wysokość, w sytuacji, gdy pozwana nie zaprzeczyła tym okolicznościom. Skarżąca wniosła też o dopuszczenie dowodu z oświadczenia (...) Bank S.A. we W., na okoliczność, że umowa kredytowa (...) zmieniła następnie w dokumentacji bankowej nr porządkowy na (...). Potrzebę powołania tego dowodu uzasadniła okolicznościami sprawy a zwłaszcza tym, że kwestia identyfikacji umowy kredytowej nie była podnoszona przez pozwanych w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 listopada 2014 r. zarówno pozwana jak i odrębnie pozwany wniesli o oddalenie apelacji w całości. Podnieśli, że w styczniu 2014 r. wpłacili jeszcze 1000 zł, jednakże nie przedstawili na tą okoliczność żadnych dokumentów.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z oświadczenia (...) Bank S.A. we W., zgłoszony w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zasadne są wszystkie zarzuty zawarte w apelacji. Uszło uwadze Sądu Rejonowego, że ani pozwany ani pozwana nie kwestionowali w toku postępowania istnienia zobowiązania opisanego w umowie z dnia 14 lutego 2011 r. zawartej przez nich z powódką. Co więcej, pozwani regulowali przez dłuższy okres czasu należności wynikające z tej umowy

i wyrażali gotować spłaty powódki na dotychczasowych zasadach także w toku postępowania. Także w odrębnym stanowisku procesowym zajętym przez pozwaną brak kontestacji twierdzeń pozwu. Pozwana podnosiła bowiem jedynie, uznane za bezzasadne przez Sąd Rejonowy, zarzuty dotyczące sprzeczności umowy z art.385¹ k.c. lub też powoływała się na zwolnienie ją z istniejącego długu przez inne osoby, co nie miało miejsca. W tej sytuacji trafnie podnosi skarżąca, że Sąd I instancji bezzasadnie zaniechał zastosowania w sprawie art.230 k.p.c.. W okolicznościach sprawy, biorąc pod uwagę wyniki całego postępowania, fakt istnienia wierzytelności trzeba było bowiem uznać za przyznany. Bezzasadne zaniechanie zastosowania przez Sąd I instancji art.230 k.p.c. doprowadziło do opisanego w zarzutach apelacji błędu w zakresie ustaleń faktycznych. Wbrew bowiem ustaleniom Sądu Rejonowego umowa z 14 lutego 2011 r. dotyczyła istniejącej wierzytelności, wynikającej z umowy kredytowej nr (...), która następnie zmieniła nr porządkowy na (...). Fakt zmiany numeru porządkowego umowy został niezależnie od tego wykazany stosownym dokumentem w postępowaniu odwoławczym.

Konsekwencją zmiany ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego musiała być także zmiana zaskarżonego wyroku zgodnie z żądaniem apelacji. Powódka wykazała bowiem, że pozwana przystąpiła umową z 14 lutego 2011 r. do długu pozwanego i zobowiązała się do spłaty solidarnie z nim opisaną w tej umowie wierzytelności. Rację ma przy tym Sąd Rejonowy, że przywołana umowa, stanowiąca w istocie ugodę z wierzycielem, ulgę dla dłużnika z rozłożeniem należności na raty obejmujące blisko 4 lata; nie zawierała postanowień niedozwolonych w rozumieniu art.385¹ k.c.. Nie została też pozwana zwolniona z zaciągniętego zobowiązania przez osoby trzecie. Podniesiony na rozprawie apelacyjnej zarzut dokonania dodatkowej spłaty nie mógł być uwzględniony, gdyż pozwani –pomimo upływu blisko roku od jej daty – nie przedłożyli na tą okoliczność żadnych dokumentów i nie zgłaszali tej okoliczności w pismach procesowych.

Zaskarżony wyrok podlegał także zmianie odnośnie kosztów postępowania, którymi na zasadzie art.100 k.p.c. w zw. z art.105 § 2 zdanie pierwsze obciążono także solidarnie pozwaną, mając na uwadze rozmiar w jakim powództwo zostało uwzględnione oraz solidarną zasadę odpowiedzialności pozwanych. Koszty te obejmują proporcjonalną część (73,53 %) opłaty sądowej oraz wynagrodzenia pełnomocnika powódki wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono zatem jak w sentencji na podstawie art.386 § 1 k.p.c..

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.98 § 1 w zw. z art.105 § 2 zdanie pierwsze i art.108 § 1 k.p.c. obciążając nimi solidarnie pozwanych, odpowiednio do wyniku postępowania odwoławczego oraz mając na uwadze, iż w samodzielny stanowisku procesowym pozwany domagał się także oddalenia apelacji, we własnym interesie prawnym.

Na koszty postępowania apelacyjnego złożyła się opłata od apelacji (1250 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (1200 zł) ustalone w oparciu o stawki minimalne wskazane w § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO A. H. SSO T. P. (spr.) SSO M. B.-Hajduk